

יום מודעות צמי"ג תשפ"א

בסיומן: סניף שהוא משפחה

לימוד חב"בנות

אימאד אסדנא אהביה אכבוד יא אודלגא אצרכים מואדיום (צמי"ד)

סדנא שכלוף חסד!

זהו דף לימוד לחבריה ב' שבסופו ישנה אפשרות להמשיך לסדנא משותפת. פירוט על הסדנא בסוף הלימוד:
הלימוד מבוסס ע"פ שיעורים של הרב גדי שלווין והרב ליאור אנגלמן.

רציונל: הרציונל של לימוד ופעילות זו הוא להעמיק את התפיסה שלנו כלפי חסד ולהבין מושג זה באופן אמיתי. לנסות לצאת מהתפיסה הרווחת כי החסד שאנו עושים לעני הוא בשבילו ולמענו ולמען תחושת הסיפוק העצמי שלנו. העניות היא מציאות של חוסר בעולם- העני מייצג דמות שתלויה על הציבור ונזקקת לו. ניתן להמשיל זאת לאנשים עם צרכים מיוחדים- שיש אנשים שתופסים אותם כנזקקים וכנטל על החברה. הרב קוק מדבר על העוני כמציאות של חוסר בעולם שמובנית מלכתחילה בעולם על מנת לפתח את שאר החברה ולהוציא ממנה את המידות הטובות שבה. כך העולם מתוכנן, וכך בעצם כל פעולות הצדקה והחסד מגיעות לעני מצד הדין ולא מתוך חסד וחנינה כפי שאנו רגילים לחשוב. נעמיק על כך במהלך היחידה. ניתן להסתכל על כך גם בצורה של משפחה- הנושא של יום הצמי"ד השנה. לכל אח ים מקום טבעי וברור במשפחה, הוא תורם ונתרם מהמשפחה, והביחד של המשפחה נותן הרבה כח לכולם.

שלבי הלימוד:

- הכנה:** דיון מקדים על מהו חסד ומהו עוני.
- חלק 1:** שלוש רמות של חסד - רמה רגשית, שכלית, ומדרגה שלישית וגבוהה - מדרגה אמונית
- חלק 2:** עיון בפסקה של עין איה על משנה במסכת פאה, המסבירה את מהות מציאות העוני בעולם
- חלק 3:** סיפור העשרה על החפץ חיים.
- חלק 4:** חיבור אלינו
- חלק 5:** סיום אופציונלי בסדנא יצירתית:

פכנה:

המטרה של שאלות אילו לראות היכן נמצא קהל היעד שלנו, ולעורר אותם למחשבה ראשונית על חסד ועוני.
נפתח בדיון קצר:

- מה זה חסד?
- כלפי מי מופנה החסד - מי מוגדר עני? (אדם שיש לו חיסרון כלשהו שהוא נזקק לבריות, יש רמות שונות- הקבלה לצמי"ד)
- כיצד מרגישים גומל החסד והמקבל? (לעיתים כנותנים אנחנו עלולים להגיע גאוה עקב הנתינה והחסד שלנו, כמה אנחנו טובים שאנחנו נותנים, אך האם זו הרגשה אמיתית ונכונה?? עלינו להרגיש כפי שהרב קוק מסביר בהמשך כנותנים לשני את חלקו שמגיע לו, לעני)

נסכם בקצרה את מה שנאמר בדיון. כנראה שיאמרו שחסד זה נתינה, להסתכל על האחר ולצאת מעצמך, וכי מציאות של עוני מתייחסת לאדם שחסר לו משהו גשמי/רוחני ונזקק לאחרים או אדם שאינו שמח בחלקו. נוסיף כאן את ההקבלה שבין אדם עני לאדם עם צרכים מיוחדים - שניהם זקוקים לחברה ונשענים עליה. לגבי הרגשת הנתינה - ייתכן כי יצינו שירגישו סיפוק/ גאווה, ושהמקבל עלול להרגיש אי נעימות וחסר רצון לקבל.

חלק 1 - שלוש מדרגות של חסד:

הרב קוק חושף אותנו לעולם עם יחס מאוזן ובריא לכל אחד בחברה.

ישנן 3 מדרגות בחסד, הולכות ועולות באופן הדרגתי:

מדרגה רגשית - הזדהות רגשית עם האחר ומתוך כך לעשות עימו חסד. חסד מתוך רגש של חמלה ורחמים.

הרבה אנשים נמצאים במדרגה זו.

מדרגה שכלית - הכרה שכלית שצריכה להיות חמלה בעולם כלפי החלשים, ומתוך כך נגזרות פעולות החסד.

↩️ הסתכלות בדיעבד על מציאות העוני בשתי המדרגות הראשונות, קיים עוני בעולם, בוא ונראה איך

אנחנו מתמודדים איתו.

מדרגה אמונית - במדרגה זו, מתחדדת ההבנה כי מציאות החוסר בעולם מובנת בעולם מלכתחילה, ויש לה

מטרה מדויקת. נדרשת אמונה בה' שמוכיל את העולם דרך מציאות כזאת גם אם איננו מבינים אותה. על

מדרגה זו נרחיב עוד מעט.

כדי להמחיש מדרגות אילו נחלק את המשתתפים לשלוש קבוצות, ולכל קבוצה ניתן תיאור מקרה של חסד שמתאים למדרגה אחרת, והם צריכים לזהות לאיזה מדרגת חסד זה שייך ולהסביר לכולם למה, או לחילופין כל קבוצה מקבלת את שלושת הסיטואציות ומכריעה לאיזה מדרגה כל אחת שייכת.

סיכומים:

מדרגה רגשית - אדם אחד הלך ברחוב וראה ילד קטן מקבץ נדבות יושב על המדרכה מולו, הילד הזה נכנס לליבו של האדם. הוא הזכיר לו את הבן הקטן שלו, הוא חשב על זה שאין לילד זה מה לאכול, הלך לחנות פלאפל הקרובה וקנה לילד מנה מפנקת עם ציפס ושתייה. הילד קיבל ממנו את המנה בשמחה ואפילו אמר לו תודה רפה, וברח מהמקום. האדם נותר לעמוד במקומו עוד מספר שניות עד שהצליח להשתחרר ממראה הילד הקטן הרעב.

מדרגה שכלית - יוני חזר מהעבודה. בעבודה חבר סיפר לו על מעשה חסד שביצע, ויוני הרהר בכך בדרך חזרה הביתה. הוא חשב על חשיבותו של החסד בעולם, אלמלא מעשי החסד של החברה, אנשים נזקקים היו נותרים חסרי כל. בדרכו, הוא קיבל הודעה עם בקשה לעזרה כספית למשפחה במצוקה. עקב מחשבותיו על חשיבות החסד, החליט לחרוג ממנהגו לדלג על הודעות שכאלו, ותרם למשפחה זו.

מדרגה אמונית - לרינה יש שכנה בבניין שהיא אלמנה עם שלושה ילדים קטנים. רינה עוזרת לשכנתה בבישולים לשמירה על הילדים באופן קבוע פעמיים בשבוע. רינה נהנת מהביקורים אצל שכנתה האלמנה. לאחר כמה זמן, השכנה האלמנה מצאה עבודה מבוססת, ורצתה להחזיר לרינה כגמולה על עזרתה הרבה, אך רינה לא הסכימה בשום פנים אופן לקבל משכנתה כסף, וטענה כי עזרתה נתנה לה עצמה לא פחות משנה נתן לשכנתה.

חלק 2: הלמקה בפסקה מלון איפה אפנה המדרגה האמון

נספח בסוף הקובץ - דף מקורות ללימוד.

במסכת פאה, פרק ה' משנה ו':

"... מי שאינו מניח את העניים ללקט, או שהוא מניח את אחד ואחד לא, או שהוא מסייע את אחד מהן, הרי זה גוזל את העניים. על זה נאמר (משלי כב): אל תסג גבול עולים."

ביאור: מצוות פאה מורה לבעל השדה להשאיר פאה (חלק) בקצה שדהו אותה הוא אינו קוצר ומשאיר לעניים ללקט משם. במשנה זו מתייחסים לכך שאם בעל השדה אינו משאיר את הפאה, וקוצר אותה לעצמו, או שהוא מחליט לאלו עניים לתת רשות ללקט בשדהו, או שהוא עוזר לאחד מהם - הוא נקרא כגוזל, שגוזל את חלקם של העניים.

שאלה: מדוע הוא נקרא גוזל?? (הרי השדה שלו...) נעמיק בעין איה על משנה זו על מנת להבין את התשובה.

עין איה ברכות ב', עמ' 308 פסקה ב'.

הגרה צאגה דאקא ארצוא לפני הלניים אג הפאה, אפ יוקטא כאדם פארקט מוגך לדפא. אפולג לפנהינה אלניים אינפ בגר יגרון נדיבוג אפכמרג רחמים מצד פנאג, כיא פוא חק ומשפט חיובי, ופה שקצבה אפם גרה פוא ממט חלקם. הלליון הצפון כפה פוא אפוציא מלכ בנייא אג פטלג אהלם לפלניג פיא רק רל בלום, ושאינו אלא חסרון מוחלט שאין למו טוב, באשר אין הלניים פוללים מאומה אטוב פחברפ אפם רק נפנים ממנה, ובאופן כפה אין אפם שלם משפט חיובי כיא נדיבוג יגרה. ומפה הלליון יוכל גייכ אצאג משפט מלוקל של פגלדג אפיהיג אלא דרך ד', שלפא דרך משפט אצדקפ, ובכא גייכ נאמרי "אולג ארש חרף לשהו". כי פסובר שיש בבדיא חסרון מוחלט, כפר פוא רחוק מפלג דרכי שלם יגברך פליונים איך לפללו גמים פוא, ואין אר רלם בלום לפוכנה כיא שיצא ממנה גכיר טובה, אציו הלל אינו מושקף כיא גייכ פשקפ קצרה פרטיג, אפ בכאא פמון אפוציאא פכ מצטרף אטוב.

הסבר -

ניתן לשאול את הקהל מה הם הבינו מתוך הפסקה עד עכשיו, ולחזור ולסכם בקצרה: הנתינה של חלק הפאה לעני אינה מתוך הרגשת חמלה ורחמים של הנותן (המדרגה הרגשית) אלא היא חוק ומשפט. הפאה מגיעה לעניים מצד הדין ולא מצד רחמי הנותן. בני אדם עלולים לטעות ולחשוב שהעני הוא רק נטל על הציבור ורק נזקק לו, ושאינו פועל כלל לטובת החברה. אך תפיסה זו משקפת חוסר הבנה של הנהגת ה' את העולם, שכן לא ייתכן שה' ברא בעולמו מציאות של חסרון מוחלט כמו עוני ללא שום מטרה. אך למציאות העוני יש מטרה שלשמה ה' ברא אותה בעולם. נשאל שאלה נוספת לדיון שמובילה להמשך הפסקה: האם יש טוב במציאות העוני והחוסר בעולם? מהי לרעתכן? איזה מידות זה מפתח בנו?

וכן הוא במדגל פלנינג' אדאי כמה מדגל טאבל נמשלכא ממנו, פטבר פמדגל פאנולישיר וריכוך קולשי פ'ה, ול'ם נטייג פהגמדגל ופלגמפול בצ'דו של חבילו, ופולצ'אפ אל פולול' אפבר פטול ופחסד, לפס גכולג יקולג, למכגילולג אל פנפ'ל פאנולישיר א'ילוי יקר מאד, בפולגן מצ'ולפול אל 'טרט פולכ' ופלל'ה פאמג'ול ופס באים א'צ'אל בפ'ול'ם רק 'י'י מצ'יאל פלנינג' וכל'ול טאבל רבול ב'ול ידול'ול ל'ול, 'ד לפלנינג' במדגל פ'ם 'י'כ נול'ים ח'ק ב'ולוד'ה פאנולישיר פכ'ול, אפבול א'גכ'ול פמאלול'ר כמו כל פ'ולבדים כול'.

'י'כ צ'ירך ש'י'י אמג'ול צ'ול' של מל'פ'ט, כנול' אל ש'ול מדין ול' צ'ול' של חסד וחנינה. ופמול' פול'ר ב'ול הוא 'ל פכ'ח מצ'יאל פ'לני ול'ולו פ'ול'ן פכ'ול, הוא מצ'ד פול'ול מגמ'וד, נול' פ'ול'ה. ל'ולו 'ול'ם, ד'בר נול' באול'ר זמן ב'ט'ול פאנולישיר א'י'א של'א ופ'י' או מ'טר'ה מפכ'ול'ה של פ'ול'ח'ה פ'לנינג'. 'י'כ פמ'ר'ול אל פ'ול'פ'ר, של'ולו מניח אל פ'לנינג' א'ול'ט א'ול'י'פ ש'ול'ג ול'ם מל'ול, מ'י'מ כ'בר הוא מ'ק'ול' אל פ'ול'וד ש'ול'ר'ך א'פ'ול'ר ש'ול'ול מ'חונני'ם כ'י'א פ'ם 'י'כ ז'וכים במל'פ'ט מל'פ'ס. 'י'כ ל'א א'ול'פ'י'ב פמל'פ'ט, א'פ'ול'ו א'פ'ול' מניח אל א'ול'ד ול'ול, או א'ס'י'ול' א'ול'ד מ'פ'ס, ש'כ'י'ב פ'י' או מ'ק'ול' ב'ול'ר פ'ד'ול'ה ש'ול'פ'י' פ'ול'נג'ה א'לנינג' רק חניני'ה.

סיכום: א'ול' פ'ול'ר'ול פ'ול'קר הוא ל'ול' במ'ול'ה ד' חס'ול, ומד'ר פ'לנינג' ופ'ול'ני י'ל'ול ג'כ'ול במצ'יאל ש'דוק'ל פ'לנינג' מל'וליש'ים א'ול'ה, ופ'ול' ניכ'ר ב'ול'ר ב'פ'ט'בר פמדגל ש'ול'ול'ר פ'ט'בר פמ'ול'שים כ'די ש'ול'ול' א'ול' ב'פ'ם מדיני'ה של ל'י'פ'ול'ם, 'י'כ אל ג'ס' ל'ולו 'ול'ם

הסבר וסיכום:

הרב קוק מציי'ן כי העניי'ם תורמ'ים לעול'ם את התפתחות המידות הטובות של החברה: ריכוך הלב, ראיית הזולת, רגישות לסביבה והוצאה של הטוב והחסד שבתוכינו. ל'ול מצ'יאות העוני מידות א'ילו ל'א ה'ול מתפתחות בעול'ם, וא'ך החברה של'ול הייתה נראית? לכן, הפאה- מתנת העניי'ם, מגיעה לה'ם מצד הדין ול'א כמתנה או חסד. ובעל השדה אינו יכול לגעת בפאה ולפעול בה כרצונו, כיוון שהיא שייכת לעניי'ם מצד הדין.

הסבר המושג גומל חסדים:

שאלה:

- מהי משמעות המילה לגמול?

גומל= להחזיר על משהו שניתן, גמול= תשלום שכר.

- אז מהי משמעות הביטוי "גמילות חסדים"? מדוע נקרא הביטוי: החזרה של חסד? למי אנחנו מחזירים את החסד?

ב'המשך למה שראינו בפסקה, מתבהר לנו שהחסד הוא בעצ'ם גמול, אנחנו מחזירים גמול לעני' על התפקיד שהוא ממלא בעול'ם ועל המידות שהוא מפתח בנו. נתינת הצדקה היא למעשה תשלום חוב של החברה לעניי'ם, שיש לה'ם תפקיד קשה בעול'ם. חיים במצ'יאות העני' אינה פשוטה וכרוכה בקשיי'ם רבים, וצ'ריך לשל'ם לה'ם "שכר תפקיד", שהוא- נתינת הצדקה ומעשי' החסד. אותו הדבר לגבי כל מצ'יאות שנראת לנו מצ'יאות חסרה. עמדת נפש כזאת מעלימה את אי הנוחות של המקבל, הרי הוא זכאי לחסד מדין ול'א מרחמים. צדקה- מלשון צדק ומשפ'ט. זוהי למעשה המדרגה השלישית בחסד- המדרגה האמונית.

↪ חשוב לציין כי זוהי מדרגה גבוהה, ויש שלבים במדרגות החסד כפי שראינו בהתחלה, אך זוהי גישה מאוזנת ובריאה כלפי אנשים בעלי מוגבלויות בחברה- שאינם כטורח, אלא זכות לחברה שהם חלק ממנה, ועלינו להודות להם על ההזדמנות שהם נותנים לנו לפתח את החברה ומידותיה!

חלק 3: סיפור אפלשרה:

סיפור על החפץ חיים, המדגיש את חשיבותה של מצוות החסד, גם באופן כזה שתורם לבעל החסד עצמו! אדם אחד, מתו לו כל בניו. הוא הלך לחפץ חיים כדי שיתן לו עצה לילדים. החפץ חיים אמר לו שיקים גמ"ח בעירו, ואולי ה' ישמע את תפילתו. האדם שמע בקול החפץ חיים, ופתח בעירו גמ"ח קבוע של הלואות, עם פנקס של תקנות. פעם בשלוש שנים התאספו כל אנשי העיר לסעודה שהוא ארגן כדי לחזק מצווה זו. לאחר 3 שנים נולד לאותו האדם בן, ומשמים הראו לו אות שזה בזכות מצוות הגמ"ח, כי הסעודה המתוכננת יצאה ביום ברית המילה של הבן החדש. האדם המשיך לנהל גמ"ח זה, ונולדו לו עוד בניו. לאחר כמה שנים, שכח את טובת ה', וביקש מהחפץ חיים שימנה נאמן אחר שיעסוק בניהול הגמ"ח, שכן הגמ"ח גדל וצרכיו מרובים. החפץ חיים סירב ואמר שלא יהיה מי שינהל את גמ"ח ההלוואות טוב כמוהו. האדם המשיך כמה שנים לבקש זאת מהחפץ חיים, והפציר בו שימצא לו מחליף. החפץ חיים הסכים בעל כורחו ונבחר מנהל אחר לגמ"ח. אדם זה הגיע למחרת לחפץ חיים בבכי ובשבר שבן אחד שלו נחנק למוות. הוא תלה זאת בעזיבתו את ניהול הגמ"ח וחזר לניהול שלו כבר למחרת. סיפור זה מדגיש כי בניו נולדו לו בזכות הגמ"ח, בזכות מעשה החסד, וכי יותר משהוא תרם לגמ"ח, הגמ"ח שמר עליו ועל בניו. אותו החכם היה החפץ חיים.

חלק 4: דיון ושיח - בחזרה אליו...

ה' ברא את העולם בצורה כזו שבו כל הוויה תורמת לעולם, ונתרמת ממנו. גם ההוויה שהיינו חושבים שהיא אינה תורמת כלום לעולם, כמו העני, או צמי"ד, שמסמלים נזקקות וחוסר- גם להם ובעיקר להם תרומה גדולה לעולם. אפשר להסתכל על זה בצורה של עקומת התפלגות של פעמון יש את 2 הקצוות, ויש את המרכז שמסמל את ה"נורמה". יש עקומות לכל מיני רבדים בחיים- שכל, רגש, אמונה, רצון, אהבה, ספורטאיות וכו' וכו', כל אחד מאיתנו נמצא בכל עקומה במקום אחר, פעם באמצע, פעם במצטיינים ופעם בחלשים.

כעת נפתח בסבב בין הבנות:

לכל אחת מאיתנו, יש דברים בהם היא נתרמת מהעולם, ודברים אותם היא תורמת לעולם. נזמין את החבורה להעמיק יחד במחשבה בנושא, ונשאל: (סבב תשובות של כל אחת)

1. מה אני תורמת לעולם ובמה אני נתרמת ממנו?
  2. מה החברה שמימיני/ שמאלי/ שיצאה בהגרלה תורמת לעולם ונתרמת ממנו?
- שלב זה יכול להיות גם כן בסבב פתוח, או רק במחשבה, תלוי בדינמיקה של הקבוצה ורמת הפתיחות וההקשבה שלהן. שחם וחלילה לא יוצר מצב בו בנות פוגעות בחברותיהן. המטרה של שאלה זו היא לפתח את המחשבה על האחר.
- במידה ועושים את השלב האחרון של היצירה, כל אחת כותבת על הצירוף של חברתה מה היא תורמת לעולם.

חלק 5 - סדנא ויצירה:

אמרנו שכל הוויה תורמת לעולם ונתרמת ממנו. כך למשל הפרח, תורם לעולם חמצן, יופי, צל ופירות, ונתרם מהאדמה, מהמים ומהמינרלים שבה. דוגמא נוספת היא הלב שלנו, שכל פעולתו היא לקבל דם, ולהעביר אותו הלאה לחלקי הגוף השונים עשיר בחמצן וחומרי מזון. כדי לזכור את הנקודה בה העמקנו, נעשה יחד יצירה שממחישה את ההוויות של הפרח והלב עליהן דיברנו. בסוף, כל אחת כותבת מה היא תורמת לעולם, והחברה שמימנה - גם כן כותבת לה מה היא תורמת לעולם על גבי היצירה.

יצירה של חוטים על גבי לוח עם מסמרים

חומרים:

- ✓ לוחות עץ
- ✓ גילי חוטי רקמה (בערך 2 לבת)
- ✓ כ- 150 מסמרים קטנים לבת
- ✓ מתלים
- ✓ פטיש לכל בת.
- ✓ מספריים.
- ✓ דפים עם דוגמאות של פרחים \ לבבות בהתאם לגודל
- ✓ לוחות העץ.
- ✓ טושי ארטליין
- ✓ דפים לבנים

מהלך היצירה:

כל בת מקבלת קרש עץ, שאינו דק מידי (כ2 ס"מ), ובוחרת את הדף עם הדוגמא הרצויה. לוקחים מסמרים ותוקעים אותם בעץ לפי המסגרת של הדוגמא (למשל לב - בגבולות הציור של הלב), חשוב לא לתקוע עד הסוף את המסמרים. אחר כך תולשים בעדינות את הדף. בוחרים צבע של חוט, קושרים למסמר אחד, ומלפפים מסביב לכל שאר המסמרים עד שזה נהיה מלא ויפה: 😊 מחברים מתלה, ותולים על הקיר

סדנא לשכאף חסד- דף אימוד

מסכת פאה, פרק ה' משנה ו':

"... מי שאינו מניח את העניים ללקט, או שהוא מניח את אחד ואחד לא, או שהוא מסייע את אחד מהן, הרי זה גוזל את העניים. על זה נאמר (משלי כב): אל תסג גבול עולים."

עין איה-

הגדה צ'אגה דוקא אקצבא אפני העניימ אג הפסאה, אפם יאקטא כאדמ פמארקט מגלך שדפא. אהולג שפנגינה אעניימ איננה בגלג יגלון נדיבאג אפכמרג רחמיים מצד פנאג, כ"א פאא חק אמלפט חיובי, אבה שקצבה אפם גרנה פאא ממט חוקם. הרעיון הצפון בכה פאא אפוציא מלה בני"א אג פטלוג אהלב שפערניא פיא רק רע בהלום, אשאינו אלא חסרון מוחלט שאין תמו אוב, באשר אין העניימ פולחיים מאומה אטאבג החברה אפם רק נפנימ ממנה, אבאלפן ככה אין אפם שום משפט חיובי כ"א נדיבאג יגרה. אמנה הרעיון יוכי ע"כ אצאג משפט מעוקל שן הפגלוג אבירוג אכא דרך די, שפאא דרך משפט אצדקפ, אבאלא ע"כ נאמרי יאולע ארל חרף חלשה". כי הסובר שיש בהריאה חסרון מוחלט, כבד פאא רחוק מפשעג דרכי פלם יגבדך העליונים איך שפולא גמיים פאא, אאין אך רעה בעלום שהוכנה כ"א שיצא ממנה גכ"א אטובה, אצידו הרעה אינו מושקף כ"א ע"ם השקפה קצרה פרטיג, אבא בכאלוג פצמן אפמיאלא פכא מצטרף אטובה.

אכן פאא במדג העניא, אדאי כמה מדג אובאג נמשכאג ממנה, פטבג פמדג פאנוליאג אריכא קושי פאם, אקצם נטייג הפגנדבאג אפלהפאג בצדו של חבירו, אפפוציא אף הפולח אפבג פטוב אפחסד, שפם גכונאג יקרוא, שפמכנידאג אג פנפם פאנוליאג אעלוי יקר מאד, בהיגאג מצורפאג אף עטרג פלכ אפלהלע פאמגיג, אפם באים אצאג בפולחם רק ע"י מציאאג העניא, אכאלפ אובאג רבאג באגי ידולוג אנו, עד שפערניימ בעניאג פם ע"כ נאטאים חוק בעבאדה פאנוליאג פכאליג, אפביאא אגכאליג פמאולרג כמו כל העלובים כולם. ע"כ צריך שיפיי אמגנאג צורה של משפט, כנולא אג שלו מדין אלא צורה של חסד וחנינה. אפמאפג פיאג ברוך פאא חף הכרח מציאאג העני אשכאן גתיקון פכאלי, פאא מצד פיאג מגמיד, נאפל חרבה. גבאן חלום, דבד נאפל באורכ צמן פטבג פאנוליאג אי"א שלא יפיי אף מטרפ מפכונה של הפלהחה העליונה. ע"כ פמראפ אג הפיפך, שאינו מניח אג העניימ אקוט אע"ם שונאג אפם משלו, מ"מ כבד פאא מקוקל אג פיסוד שצריך אפכיר שאינם מחוננים כ"א פם ע"כ צוכים במשפטם משלפם. ע"כ אא אפלהפ"ב פמשפט, אפולא אפילא מניח אג אחד אאד לא, אף אסייג אחד מהם, שכ"כ פיי אף מקום בערך הדעה שגפיי פנגינה אעניימ רק חניניג, אבא פלשלג פחיקר פאא שאין במעלם די חסרון, אודג העניא אפחוני יש אף גכאליג במציאאג שדוקא העניימ משלימים אאג, אפא ניכר פיאג בהטבג פמדג שלדורג פטבג פמחלשים כדי שנוצו אנו פפם מדינה של גיפונם, ע"כ אף גסל גבאן חלום